

Коннелл дзвонить у двері, і йому відчиняє Маріанна. Вона досі вбрана в шкільну форму, але вже зняла светр, тож стоїть у самих блузі зі спідницею і без взуття, лише в колготках.

А, привіт, каже він.

Заходь.

Вона обертається і мінає коридор. Коннелл зачиняє за собою двері та йде слідом. За кілька кроків на кухні його мати Лорейн стягує з рук гумові рукавички. Маріанна вистрибує на стільницю і бере відкриту банку з шоколадною пастою, в якій залишила чайну ложку.

Маріанна казала, ти сьогодні отримав результати пробних екзаменів, каже Лорейн.

Тільки англійську, відказує він. Їх надсилають окремо. То що, поїхали?

Лорейн акуратно згортає гумові рукавички й кладе їх під раковину. Тоді починає виймати шпильки з волосся. Коннеллу здається, що вона могла б зробити це і в машині.

І я чула, що ти чудово впорався, каже вона.
Найкраще в класі, відказує Маріанна.
Ага, каже Коннелл. Маріанна теж має хороший результат. То ми ідемо?

Лорейн припиняє розв'язувати фартух.
Не думала, що ми так поспішаємо, каже вона.
Він засовує руки в кишені й стримує роздратоване зітхання, але з таким чутним вдихом, що воно все ще нагадує зітхання.

Мені ще треба нагору, розвантажити сушарку, каже Лорейн. І можемо рушати. Гарзд?

Він нічого не відповідає, лиш стоїть похнюплено, поки Лорейн не виходить з кімнати.

Хочеш? питає Маріанна.
Вона простягає йому баночку з шоколадною пастою. Коннелл засовує руки ще далі в кишені, ніби намагаючись поміститися туди цілком.

Ні, дякую, відказує він.
Тобі вже прийшли результати з французької?
Вчора.
Коннелл спирається спиною до холодильника й дивиться, як вона облизує ложку. У школі вони з Маріанною прикидаються, наче не знають одне одного. Усі знають, що Маріанна живе в білому особняку з під'їзною доріжкою і що мати Коннелла — прибиральниця, але нікому не відомо, як пов'язані ці два факти.

У мене «відмінно», каже він. А що в тебе з німецької?
Теж «відмінно», відповідає вона. Ти що, хвалишся?

Ти ж отримаєш шістсот, хіба ні?
Може, і ти отримаєш, знизує плечима вона.
Ну, ти розумніша за мене.
Не побивайся. Я розумніша за всіх.
Маріанна широко всміхається. Вона відкрито зневажає всіх у школі. Маріанна не має друзів і проводить обідню перерву на самоті, читаючи романи. Чимало людей її справді ненавидить. Її батько помер, коли їй було тринадцять, і Коннелл чув, що з того часу в неї проблеми з головою. Маріанна дійсно найрозумніша в школі. Він боїться залишатися з нею наодинці, але водночас нерідко ловить себе на тому, що придумує фрази, які б могли її вразити.

З англійської ти не найкраща, зазначає він.
Вона безтурботно облизує зуби.
Мабуть, варто взяти в тебе кілька уроків, Коннелле, каже вона.

Він відчуває, як йому палають вуха. Вона, ймовірно, просто балакає й ні на що не натякає, але якщо й натякає, то лише щоб принизити його, оскільки її всі недолюблюють. Маріанна носить потворні пласкі мешти на товстій підшві й ніколи не фарбується. Хтось казав, що вона не голить ноги й усе інше. Коннелл чув, що вона якось забруднилася шоколадним морозивом у шкільній їдальні, тож пішла до дівчачих вбиралень і зняла кофтинку, щоб випрати її в умивальнику. Це дуже популярна історія, усі її чули. За бажанням, вона могла б влаштувати ціле шоу, привітавшись

із Коннеллом у школі. Побачимось увечері, могла б сказати Маріанна на очах у всіх. Безперечно, це поставило б його в незручне становище і, судячи зі всього, принесло б їй задоволення. Але Маріанна цього ніколи не робила.

Про що ти сьогодні розмовляв із пані Нірі? питає вона.

Ой. Та ні про що. Не знаю. Про екзамени.

Маріанна вишкрябує ложкою дно банки.

Вона що, запала на тебе? питає вона.

Коннелл слідкує за круговим рухом ложки. Його вуха досі палають.

З чого ти взяла? питає він.

Боже, ти ж з нею не зустрічаєшся?

Зрозуміло, що ні. Думаш, це смішно — жартувати про таке?

Вибач, каже Маріанна.

У неї зосереджений вигляд, начебто вона дивиться йому крізь очі прямо в голову.

Маєш рацію, це не смішно, продовжує вона. Мені дуже шкода.

Він киває, обводять поглядом кімнату, копірає носом щілину між плитками.

Часом здається, що в моїй присутності вона стає дещо дивною, каже він. Але я б не розповідав про це всім навколо.

Мені здається, що вона заграє до тебе навіть у класі.

Ти справді так гадаєш?

Маріанна киває. Він потирає шию. Пані Нірі — вчителька економіки. Про його так звані почуття до неї постійно пліткують у школі. Деякі навіть подекують, що він пробував додати її до друзів у фейсбуці — він цього не робив і ніколи б не намагався. Насправді Коннелл нічого не робить і не каже, просто тихенько сидить, поки вона до нього чіпляється. Часом вона затримує його після уроку, щоб поговорити про плани на майбутнє, і одного разу навіть торкнулася вузла його шкільної краватки. Він не може розповісти про те, що вона робить, тому що всі подумують, що він цим вихваляється. У класі Коннелл відчуває себе занадто збентеженим і роздратованим, щоб сконцентруватися на уроці, тож просто сидить, втупившись у підручник, поки гістограми не починають розпливатися перед очима.

До мене постійно чіпляються, що вона мені подобається, каже він. Але насправді це не так. Ти ж не думаєш, що я їй підіграю?

Не помічала такого.

Він бездумно витирає долоні об шкільну сорочку. Усі настільки переконані в тому, що його вабить пані Нірі, аж іноді він починає сумніватися у власних почуттях. А що, як на якомусь рівні вище чи нижче порогу його сприйняття він дійсно її жадає? Насправді йому достеменно не відомо, яке воно, це жадання. Кожен секс у його житті був настільки напруженим, що приніс здебільшого неприємні відчуття і змушував його підозрювати, що з ним щось не так, що він не здатен

на інтимну близькість із жінками й має якісь порушення розвитку. Опісля він лежить і роздумує: Це було так жахливо, що мене нудить. То ось він який? Невже та нудота, яку Коннелл відчуває, коли пані Нірі схиляється над його партою, — його спосіб виявлення сексуального збудження? Звідки йому знати?

Хочеш, піду до пана Ліона? питає Маріанна. Я не скажу, що ти мені про щось розповідав, тільки скажу, що сама це помітила.

О боже, ні. Навіть не думай. Нікому про це не розповідай, гаразд?

Добре, не парся.

Він дивиться на неї, щоб переконатися в серйозності її слів, і киває.

Ти не винен, що вона так із тобою поводить, каже Маріанна. Ти не робиш нічого поганого.

Він тихо промовляє: Тоді чому всі інші гадають, що вона мені подобається?

Мабуть, тому, що ти сильно червонієш, коли вона до тебе звертається. Але, знаєш, ти постійно червонієш, такий у тебе колір обличчя.

Він видає короткий нещасний смішок. Дякую, говорить він.

Але ж це правда!

Ага, я знаю.

Ти й зараз почервонів, каже Маріанна.

Він заплющує очі, притискає язик до піднебіння. Чує, як Маріанна хихоче.

Навіщо бути такою жорстокою до інших? питає він.

Я не жорстока. Мені однаково, червонієш ти чи ні, я нікому про це не скажу.

Лише тому, що ти нікому про це не розкажеш, не означає, що ти можеш говорити все, що тобі заманеться.

Гаразд, каже вона. Пробач.

Він обертається і дивиться у вікно на сад. Насправді сад радше скидається на «земельну ділянку». Тут є тенісний корт та велика кам'яна статуя у формі жінки. Він продовжує дивитися на «земельну ділянку» й наближає обличчя до прохолодного подиху скляної шибки. Коли люди переповідають ту історію про Маріанну й прання блузки в умивальнику, вони вдають, що це дуже смішно, але, на думку Коннелла, сенс історії зовсім інший. Маріанна ніколи не зустрічалася з кимось зі школи, ніхто не бачив її роздягнутою, ніхто не знає навіть, хто їй подобається: хлопці чи дівчата — вона б нікому не сказала. Усіх це обурює, і Коннелл вважає, що саме тому вони й розповідають цю історію, наче позираючи на те, на що їм не дозволено дивитися.

Я не хочу з тобою сваритися, каже вона.

Ми не сваримося.

Знаю, ти, ймовірно, мене ненавидиш, але ти єдиний, хто дійсно зі мною розмовляє.

Я не говорив, що тебе ненавиджу, каже він.

Це привертає її увагу, вона підіймає голову. Збентежившись, він знову відводить погляд, але краєм ока бачить, що дівчина продовжує на нього дивитися.